

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 17. studenog 2010.

Sveta Julijana i klanjanje Presvetom Sakramentu

Draga braćo i drage sestre, i ovoga vam jutra elim predstaviti jednu malo poznatu enu, kojoj Crkva duguje veliku zahvalnost, ne samo zbog njezina sveta ivota, već također zato što je, svojim velikim arom, pridonijela ustanovljenju jedne od najvanijih liturgijskih svetkovina u godini – Corpus Domini odnosno Tijelova. Riječ je o svetoj Julijani iz Cornillona, koja je poznata također kao sveta Julijana iz Liègea. Raspolaemo nekim podacima o njezinu ivotu upravo zahvaljujući jednom ivotopisu, kojeg je napisao vjerojatno neki njezin suvremenik iz crkvenih redova, u kojem su sabrana razna svjedočanstva osoba koje su izravno poznavale sveticu.

Julijana se rodila između 1191. i 1192. u blizini Liègea, u Belgiji. Vano je istaknuti to mjesto, jer je u to doba biskupija Liège bila, da tako kaemo, pravi "euharistijski kruok". Naime, prije Julijane tu su glasoviti teolozi tumačili najveću vrijednost sakramenta euharistije i, također u Liègeu, postojale su skupine ena koje su se velikodušno posvetile štovanju euharistije i gorljivom zajedništvu. Pod vodstvom uzornih svećenika, one su ivjele zajedno, posvećujući se molitvi i karitativnim djelima.

Ostavši siročić u petoj godini ivota, Julijana je sa sestrom Janjom bila povjerena brizi sestara augustinijanki iz samostana-bolnice za oboljele od gube Mont-Cornillon. Odgajala ju je prije svega jedna sestra, koja se zvala Sapienza, koja je pratila njezino duhovno sazrijevanje, sve dok Julijana nije obukla redovnički habit i postala i sama monahinja augustinijanka. Bila je veoma naobraena o

čemu svjedoči činjenica da je čitala djela crkvenih otaca, osobito svetog Augustina i svetog Bernarda, na latinskom jeziku. Osim što ju je resila naobraenost, Julijana je, od samog početka, pokazivala posebnu sklonost prema kontemplaciji; imala je duboki osjećaj Kristove prisutnosti, koju je iskusila iveći na osobito snaan način sakrament euharistije i često se zadržavajući u razmatranju nad Isusovim riječima: "I evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta" (Mt 28, 20).

U sedamnaestoj godini je imala prvo viđenje, koje se zatim više put ponovilo u njezinim euharistijskim klanjanjima. U viđenju joj se prikazivao mjesec u svojem punom sjaju, s tamnom crtom koja se pruala preko čitave njegove površine. Gospodin joj je objasnio značenje onoga što je vidjela. Mjesec simboliziraivot Crkve na zemlji, tamna crta pak predstavlja odsutnost jednoga liturgijskog slavlja. Od Julijane se zato trailo da se djelotvorno potruđi oko njegova ustanovljenja. Bit će to svetkovina u kojoj će se vjernici moći klanjati euharistiji kako bi porasli u vjeri, napredovali u vršenju kreposti i davali zadovoljštinu za uvrede koje se nanose Presvetom Oltarskom Sakramentu.

Julijana, koja je u međuvremenu postala priorica samostana, dvadesetak je godina drala u tajnosti tu objavu, koja je njezino srce ispunjalo radošću. Zatim se povjerila dvjema drugim gorljivim klanjateljicama euharistije, blaenoj Evi, koja je ivjela pustinjački, i Izabeli, koja joj se pridruila u samostanu Mont-Cornillon. Te su tri ene ustanovile neku vrstu "duhovnog saveza", kojem je cilj bio slaviti Presveti sakrament. Odlučili su u nj uključiti i jednog vrlo cijenjenog svećenika, Ivana iz Lausannea, kanonika u crkvi Svetog Martina u Liègeu, moleći ga da upozna teologe i crkvene velikodostojnike o onome što im je lealo na srcu. Odgovori su bili pozitivni i ohrabrujući.

Ono što se dogodilo Julijani iz Cornillona ponavlja se često u ivotu svetaca: da bi dobili potvrdu da neko nadahnuće dolazi od Boga, potrebno je uvijek uranjati u molitvu, znati strpljivo čekati, traiti prijateljstvo i utjehu s drugim dobrim dušama i sve podvrći sudu crkvenih pastira. Upravo je biskup Liègea Robert iz Thourottea, nakon početnog oklijevanja, prihvatio prijedlog Julijane i njezinih drugarica te, po prvi put, ustanovio svetkovinu Tijelova (Corpus Domini) u svojoj biskupiji. Kasnije su se za njim povelili i drugi biskupi, ustanovivši istu svetkovinu na teritorijima povjerenim njihovoj pastoralnoj brizi.

Od svetaca, međutim, Gospodin često trai da svladaju kušnje, kako bi njihova vjera ojačala. To se dogodilo i Julijani, koja je morala pretrpjeti oštro protivljenje nekih pripadnika klera i samoga poglavara pod kojeg je potpadao njezin samostan. Tada je Julijana, zajedno s nekoliko drugarica, svojevoljno napustila samostan Mont-Cornillon i punih deset godina, od 1248. do 1258., boravila u raznim samostanima sestara cistercitkinja. Svojom je poniznošću bila svima na pobudu, nikada nije kritizirala i korila svoje protivnike, već je nastavila širiti štovanje euharistije. U ćeliji u kojoj je leala bio je izloen Presveti Oltarski Sakrament i, prema riječima ivotopisca, Julijana je umrla razmatrajući do posljednjeg daha ljubav Euharistijskog Isusa, kojeg je uvijek ljubila, častila i klanjala mu se.

Dobar odjek na koji je u vjerničkom puku naišla svetkovina Tijelova osvojio je također Giacomo Pantaléona iz Troyesa, koji je upoznao sveticu tijekom svoje slube arhiđakona u Liègeu. Upravo je on, kada je postao papa Urban IV., 1264. godine ustanovio svetkovinu Tijelova kao zapovijedani blagdan za opću Crkvu, određivši da se ima slaviti u četvrtak nakon Duhova. U buli ustanovljenja, naslovljenoj *Transiturus de hoc mundo* (11. kolovoza 1264.), papa Urban diskretno podsjeća također na Julijana mistična iskustva, priznavajući njihovu vjerodostojnost, te piše: "Premda se euharistija svakoga dana svečano slavi, smatramo ispravnim da, bar jednom godišnje, bude svečani spomen na nju kada će je se na osobit način štovati. Sve drugo naime čega se spominjemo, dohvaćamo duhom i srcem, ali time ne postimo da to bude stvarno prisutno, dočim u tome spomenu Krista na sakramentski način, premda pod drugim oblikom, Isus Krist nam se uprisutnjuje u vlastitoj supstanciji. Dok je naime uzlazio na nebo rekao je: 'I evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta' (Mt 28, 20)".

Sâm Papa je htio pružiti primjer, slaveći svetkovinu Tijelova u Orvietu, gradu u kojem je tada boravio. Upravo po njegovu nalogu u katedrali toga grada čuvao se – i još uvijek se čuva – glasoviti korporal s tragovima euharistijskog čuda koje se dogodilo godinu dana ranije, 1263., u Bolseni. Nekog su svećenika, dok je posvećivao kruh i vino, obuzele snane sumnje u stvarnu prisutnost Kristova Tijela i Krvi u sakramentu euharistije. I tada se dogodilo čudo: nekoliko kapi krvi počelo je teći iz posvećene euharistije, potvrđujući na taj način ono što naša vjera ispovijeda. Urban IV. je zatražio od jednog od najvećih teologa u povijesti, svetog Tome Akvinskog – koji je u to doba pratio papu i nalazio se u Orvietu –, da sastavi tekstove liturgijske slube za tu veliku svetkovinu. Ti su tekstovi, koji se i danas koriste u Crkvi, prava remek-djela, na kojima se temelje teologija i poezija. Od tih tekstova zatitraju strune srca te ono uzdie hvalu i zahvalnost Presvetom Sakramentu, dok um, uranjajući s divljenjem u to otajstvo, prepoznaje u euharistiji ivu i istinsku prisutnost Isusa, njegove rtve ljubavi koja nas pomiruje s Ocem i daje nam spasenje.

Premda je nakon smrti Urbana VI. proslava svetkovine Tijelova bila ograničena na neke krajeve Francuske, Njemačke, Mađarske i sjeverne Italije, ponovno je jedan papa, Ivan XXII., 1317. godine potaknuo njezino širenje na čitavu Crkvu. Od tada pa nadalje, ta se svetkovina silno razgranala i postala vrlo draga kršćanskom puku.

Htio bih reći s radošću da danas u Crkvi vlada "euharistijsko proljeće": koliko samo osoba u šutnji moli pred svetohraništem, u razgovoru s Isusom protkanom ljubavlju! Utješno je znati da su mnoge skupine mladih ponovno otkrili ljepotu molitve u klanjanju pred Presvetom euharistijom. Molim da se to euharistijsko "proljeće" sve više širi u svim upama, osobito u Belgiji, domovini svete Julijane. Sluga Boži Ivan Pavao II., u enciklici *Ecclesia de Eucharistia*, ustvrdio je da "u mnogim mjestima klanjanje Presvetom Oltarskom Sakramentu [...] je vana svakodnevna vjeba i postaje neiscrpno vrelo svetosti. Pobono sudjelovanje vjernikâ u euharistijskoj procesiji na svetkovinu tijela i krvi Kristove, Gospodnja je milost koja svake godine iznova ispunja radošću one koji u njoj sudjeluju. Mogli bi se spomenuti i ostali pozitivni znaci euharistijske vjere i ljubavi" (br. 10).

Sjećajući se svete Julijane iz Cornillona obnovimo i mi vjeru u stvarnu Kristovu prisutnost u euharistiji. Kao što nas uči Kompendij Katekizma Katoličke Crkve, "Isus Krist je u euharistiji prisutan na jedinstven i neusporediv način. Naime, prisutan je istinski, stvarno i bitno: svojim Tijelom i Krvlju, zajedno sa svojom Dušom i svojim Boanstvom. U njoj je, dakle, sakramentalno, tj. pod euharistijskim prilikama kruha i vina, prisutan sav i čitav Krist: Bog i čovjek" (Kompendij Katekizma Katoličke Crkve, 282).

Dragi prijatelji, vjernost susretu s euharistijskim Kristom u nedjeljnoj misi je bitan za hod vjere, ali moramo nastojati također često pohoditi Gospodina prisutna u svetohraništu! Promatrajući u klanjanju posvećenu hostiju susrećemo dar Boje ljubavi, susrećemo Isusovu muku i kri, kao i njegovo uskrsnuće. Upravo dok ga gledamo u klanjanju, Gospodin nas privlači k sebi, u svoje otajstvo, da nas preobrazi kao što preobraava kruh i vino (usp. Benedikt XVI., Omelia nella Solennità del Corpus Domini, 15. lipnja 2006.). Sveci su uvijek nalazili snagu, utjehu i radost u euharistijskom susretu. S riječima euharistijskog himna Klanjam ti se smjerno ponovimo pred Gospodinom, prisutnom u Presvetom Oltarskom Sakramentu: "Daj da vjera moja uvijek ivlje sja, da se ufam u te, da te ljubim ja". Hvala!

Papin pozdrav hrvatskim hodočasnicima na hrvatskom:

Upućujem srdačan pozdrav svim hrvatskim hodočasnicima, a posebno članovima zajednice Krvi Kristove! Svojim ivotom i molitvama budite vjerni suradnici Krista Kralja čije kraljevstvo u vjeri i nadi iščekujemo. Hvaljen Isus i Marija!